

Kız ve Altın Tavşan

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Altın Tavşan

Ebru Mina TOMURCUK

Ormanın kenarındaki şirin bir köyde Lily adında meraklı bir kız yaşırdı. Sıcak açık kahverengi bir teni ve gevşek bir yan örgüyle bağlanmış dalgalı kestane rengi saçları vardı. Büyük ela yeşili gözleri merakla parıldardı. Her sabah ahşap düğmeli hardal sarısı yağmurluğunu ve kırmızı lastik çizmelerini giyerdi. Yeni bir maceraya hazır, hasır sepetini kapardı.

Güneşli bir gün Lily bahçesi için tohum toplamak üzere ormana seğırtti. O geđerken ağaęlar fısıldar, ęiçekler başlarını sallardı. Birden ęalırlardan yumuşak bir hışırtı duydu. Yumuşak krem beyazı tüyleri ve altın gibi parıldayan uzun kulakları olan küçük bir tavşan başını uzattı. Parlak kehribar gözleri ona utangaęça kırttı. Lily sevinęle nefesini tuttu.

'Merhaba, küçük,' dedi Lily usulca diz çökerek. Altın tavşan minik pembe burnunu oynattı ve biraz daha yaklaştı. İnce örülmüş bir sarmaşık tasması ve üzerinde küçük mavi bir çiçek vardı. Lily elini uzattı, tavşan onu kokladı. 'Endişelenme,' diye fısıldadı. 'Sana zarar vermem.' Tavşanın altın kulakları güneş ışığında hafifçe parladı.

Tam o sırada köyden bir grup çocuk koşarak geçti. 'Şu tuhaf tavşana bakın!' diye güldü biri. 'Kulakları fener gibi parlıyor!' Bir diğeri parmağıyla işaret edip kıkırdadı. Altın tavşan büzüldü ve Lily'nin kırmızı çizmelerinin arkasına saklandı. Lily dimdik durdu ve 'Ona gülmeyin. Farklı olmak özeldir,' dedi. Çocuklar omuz silkip kaçtılar, ama tavşan hâlâ titriyordu.

Lily altın tavşanı kucağına aldı ve ona sıkıca sarıldı. 'Sorun değil,' dedi usulca. 'Bence altın kulakların çok güzel.' Tavşanın kehribar gözleri parladı ve yanağını ona sürttü. Yavaşça yere atladı ve ona baktı, sanki onu takip etmesini istiyordu. Birkaç adım ileri fırladı, sonra bekledi. Lily gülümsedi ve onu ormanın derinliklerine doğru izledi.

Altın tavşan Lily'yi uzun eğrelti otlarının arasından ve alçak dalların altından geçirdi. Şırıldayan bir dereден geçtiler ve yosunlu bir tepeye tırmandılar. Lily yetiřmek için acele ederken hasır sepeti yanına çarpıyordu. Sonunda tavşan çalıların arasındaki bir boşlukta durdu. Ötesinde Lily hüzünlü ve gri görünen bir çayır gördü. Çiçekler boyunlarını bükmüş, çimen solgun ve kuruydu.

'Ah hayır,' diye fısıldadı Lily. 'Burada ne oldu?' Altın tavşanın kulakları sarktı. Kurumuş bir çiçeğe atladı ve onu usulca dürttü. Lily çayırın tüm renklerini kaybettiğini fark etti. Ağaçlar çıplaktı ve küçük dere neredeyse kurumuştı. 'Burası büyülü bir çayır,' dedi tavşan minik bir sesle. 'Ama artık kimse onunla ilgilenmediği için soluyor.'

Lily'nin yüreğinde bir sızı hissetti. 'Bunu birlikte düzeltebiliriz,' dedi. Hasır sepetini açtı ve bir avuç tohum çıkardı. 'Bunları bahçemden getirdim. Hadi bunları ekelim ve renkleri geri getirelim.' Altın tavşanın gözleri parıldadı. Ona nerede kazacağını ve nerede sulayacağını gösterdi. Yan yana çalışıp yumuşak toprağa tohumlar ektiler.

Onlar ekerken, gür kuyruklu bir sincap yanlarına kořtu. 'Ben yardım edebilir miyim?' diye cıvıladı. Lily başını salladı ve ona minik bir tohum verdi. Kısa süre sonra mavi bir kuş uętu ve suyu gagasında taşımayı teklif etti. Utangaç bir kirpi bile katıldı ve tohumları küçük deliklere yuvarladı. Altın tavşan etrafta zıplayarak altın kulaklarını neşeyle kıpırdatıp herkesi yüreklendirdi.

Bütün gün tohum ektiler. Lily'nin hardal sarısı yağmurluğu çamurlandı ve kırmızı çizmeleri toprakla kaplandı, ama bunu önemsemedi. Altın tavşan yanında kazdı, krem beyazı tüyelerine toprak bulaştı. 'Sen iyi bir arkadaşsın,' dedi. 'Daha önce kimse yardım etmek için kalmamıştı.' Lily gülümsedi. 'Arkadaşlar birbirine yardım eder,' diye yanıtladı. 'Ve seni bulduğum için çok mutluyum.'

Akşama doğru son tohum da ekildi. Hayvanlar etrafa toplandı, yorgun ama mutluydular. Lily çayıra baktı ve tüm kalbiyle onun çiçek açmasını diledi. Birden topraktan minik yeşil bir filiz çıktı. Sonra bir tane daha, bir tane daha. Altın tavşanın kulakları her zamankinden daha parlak parladı ve sıcak bir ışık çayıra yumuşak bir kucaklama gibi yayıldı.

Ertesi sabah Lily ve altın tavşan çayıra döndü. Çayır bambaşka olmuştu! Rengârenk çiçekler esintide başlarını sallıyor, çimen gür ve yeşildi. Dere berrak suyla şırıldıyordu. Hayvanlar sevinçle dans ediyordu. 'Başardın!' diye sevindi tavşan, daireler çizerek zıplayarak. Lily güldü ve döndü, kestane rengi örgüsü havada uçtu. Büyülü çayır yeniden canlanmıştı.

Köyün çocukları güzel çayırı duyup görmeye geldiler. Renkleri ve mutlu hayvanları görünce hayretle nefeslerini tuttular. 'Bu nasıl oldu?' diye sordular. Lily altın tavşanı işaret etti. 'Bana nezaketin görünüşten daha önemli olduğunu gösterdi,' dedi. 'Ve hep birlikte çalıştık.' Çocuklar tavşanın altın kulaklarına yeni bir gözle baktılar ve gülümsediler.

O günden sonra çocuklar sık sık çayıra geldiler. Tohum getirdiler ve çiçeklerle ilgilenmeye yardım ettiler. Altın tavşanla artık alay edilmiyordu; onu herkes seviyordu. Lily ve tavşan en iyi arkadaş oldular, ormanı keşfedip çayırda ilgilendiler. Tavşanın mavi çiçekli sarmaşık tasmaları her gün daha da parlak açıyor gibiydi.

Lily gerçek dostluğun birinin nasıl görüldüğünden değil, nezaketten doğduğunu öğrendi. Hasır sepeti her zaman tohumlarla doluydu, altın tavşanla yeni maceralara hazırdı. Büyülü çayırda çiçeklerin salınışını ve hayvanların oyununu izleyerek birçok mutlu gün geçirdiler. Ve tavşanın altın kulakları, sonunda olduğu gibi kabul gördüğünü bilerek sevinçle parladı.

Ve böylece, ormanın kalbinde, büyülü çayır parlak ve rengârenk parladı. Lily ve altın tavşan yosunlu bir kayanın üzerinde yan yana oturup gün batımını izlediler. 'Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim,' diye fısıldadı tavşan. Lily ona sıkıca sarıldı. 'Bana nezaketin her şeyi çiçek açtırabileceğini gösterdiğin için teşekkür ederim,' dedi. Ve güzel yeni yuvalarında mutlu yaşadılar.